

วิธีปฏิบัติกับแสงที่เห็น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๔๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันต่างกับจิตปกติเรา คนเราเกิดมานี้ พอเกิดมามันแบบว่าได้ภพของมนุษย์ มันมีขั้น ๕ ขั้น ๕ นี้ครอบหัวใจอยู่ ขั้น ๕ คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ใ้อเวทนาคือความจำได้ หมายรู้เก่าๆ ความจำนี้เป็นสัญญา พอสัญญา สิ่งที่เกิดสงบไปสัญญาเดิมมันจะออกไป พอเป็นมนุษย์ขั้น ๕ มันครอบอยู่กับจิต มันคิดตามกรอบของขั้น ๕ คือว่าสมมุติที่เราเป็นกันอยู่นี้

ทีนี้เราต้องการทำให้จิตสงบ เวลาภาวนาเราต้องการให้จิตสงบ จิตสงบเป็นเอกัคคตารมณ์ จิตนี้เป็นหนึ่ง เห็นใหม่ พอจิตนี้เป็นหนึ่งละเอียดยิ่งกว่าขั้น ๕ เข้าไป ละเอียดกว่าความคิด ธรรมดา ความคิดธรรมดาเขาเรียกขั้น ๕ ความคิดผ่านขั้น ๕ สังขารปรุงแต่งไป นี่พอจิตมัน สงบเข้าไป พอจิตสงบเพื่อต้องการให้จิตสงบ เหมือนคนกินข้าว ใจก็อยากกินข้าว จิตนี้มันหิว อารมณ์อยู่มันก็กินขั้น ๕ คือว่ามันต้องเอาขั้น ๕ กับความคิด กับจิตว่าเป็นอันเดียวกัน มันก็ เป็นเหมือนกับจิตนี้มันกินอารมณ์

ทีนี้เราต้องการให้จิตสงบ ให้มันอิมในตัวมันเอง พ้นจากขั้น ๕ ใจ ขั้น ๕ นี้ทำให้เรา คิดไป ขั้น ๕ คือมันแต่งใจใหม่? ถ้าจิตสงบนี้เป็นเอกัคคตารมณ์ เป็นหนึ่ง เห็นใหม่ พอจิตสงบ มันจะมีความสุข สุขเหมือนกับคนกินข้าวอิม คนกินข้าวอิมกับคนที่หิวข้าวมีอารมณ์ ต่างกัน คนหิวข้าวนี้หิวข้าวแล้วทุกข์มากเลย พยายามจะหาของนี้มาใส่ปากใส่ท้อง เราทำให้จิต สงบ จิตมันอิม มันก็เหมือนกับคนกินข้าวอิม

พอจิตสงบมันอยู่ที่เหตุการณ์ใด อยู่ที่จิตนี้จะเห็นอะไร? ถ้าจิตนี้ พอจิตมันเริ่มสงบ ทีมันจะเห็นเพราะมันเริ่มมีความสงบ พอมีความสงบนี้ความเห็น คือว่าบุญบารมีของแต่ละคน ไม่เหมือนกัน ความเห็นอันนี้มันจะเห็นเป็นสีอะไร? คือว่าเห็นสี เห็นแสง เห็นเป็นรูปทิวเขา เห็น

เป็นรูปผี รูปเปรต เห็นทุกอย่าง ไม่ต้องตกใจ พอตกลงมันเหมือนกับเราเปิดฉากเข้าไปในห้อง เห็นอะไรเราก็ตกใจวิ่งออกมาเลย

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันสงบเข้าไป พอไปประสพอะไรมันจะตกใจ พอตกลงแบบว่ามันจะออกมา ทีนี้ถ้าเราเปิดเข้าไปในห้อง เราเปิดห้องเข้าไปเลย อุ๊ย ห้องนี้มีอะไร? ถ้าเรามีวาสนามาก เราเปิดห้อง อุ๊ย ห้องนี้มีแต่เพชร นิล จินดา ถ้าเราทำบาปไว้มาก เปิดเข้าไปเจอแดรกคูลา เอาแดรกคูลาสวนออกมาเลย ไม่ต้องตกใจ ไอ้สิ่งที่เห็นนั่นมันเป็นวาสนาบารมีของแต่ละบุคคล

คำว่าไม่ต้องตกใจหนึ่ง แล้วกำหนดจิตไว้ ยิ่งกำหนดคุณใจ เพราะว่าห้องนั่นคือห้องของเรา เข้าไปในหัวใจ เข้าไปในความสงบ ความสงบนั่นคือหัวใจของเรา จะเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ก็ต้องเปิดห้องนั่น แล้วต้องผ่านห้องนั่นทุกคน ผ่านหัวใจของตัวทุกคน ผ่านบุญบารมี ผ่านบาป ผ่านอกุศลที่ตัวเองสร้างมา ถ้าผ่านเข้าไปตรงนั้นมันจะเห็นอย่างนั้น ใครก็แก้ไขไม่ได้ จะเจอแดรกคูลา จะเจออะไรก็แล้วแต่ ก็ต้องตัวเองเป็นคนแก้ไข ตัวเองเข้าไปเห็น

ตรงนี้ถึงว่าไม่ต้องตกใจไป ไม่ต้องตกใจหมายถึงว่าไม่ต้องไปตกใจ หรือว่าไม่ต้องจะให้มันแปรสภาพ เราเองต่างหากเป็นคนจะแก้ได้ เราเป็นเจ้าของห้อง เราสามารถจะจับประตูก็ได้ จะเปิด จะเข้าออกขนาดไหนก็ได้ เห็นไหม ถึงว่าถ้าไม่ตกใจเราก็แก้ของเรา อ้อ นี่เป็นอะไร? ก็เราเห็นใจ เราอยากดูในเซฟว่ามีเงินเท่าไร? เราเปิดเซฟเราก็นับเงินสิ

นี่เราก็อยากรู้ว่าเรานี้ควรจะเป็นอย่างไร? ทุกคนอยากรู้อดีตชาติ แหม ชาติที่แล้วเกิดเป็นอะไร? อยากจะรู้ ทุกคนอยากจะรู้นะ พอเปิดออกมา นี่เหมือนกัน เพราะเปิดห้องอันนี้ออกมาเราก็จะเห็นของเราไป เห็นไหม ถึงว่าไม่ให้ตกใจ ๑.ไม่ให้ตกใจ ๒.เข้าไปนี่ เข้าไปเห็นแสงเห็นสีนี้ จิตมันเริ่มสงบเข้ามา จิตจะเริ่มสงบเข้าไป สงบเข้าไป กำหนดไว้ กำหนดไว้ แล้วแสงนั้น พอเห็นแสงปั๊บทำใจเฉยๆ ดูแสงไว้ เราเป็นคนเห็นแสง

เหมือนกับเราดูทีวีไป เราเปิดทีวี ทีวีกับเราคนละคน ทีวีนี้เป็นทีวี เราเป็นเรา เพราะมีเรา เราถึงเห็นทีวี เพราะมีจิตถึงเห็นแสงนั้น เห็นไหม กำหนดแสงนั้นไว้เฉยๆ กำหนดแสงไว้นะ อยู่เฉยๆ นี่แหละกำหนดไว้ ไม่ต้องตกใจทั้งสิ้น แล้วพอจิตมันสงบ มันกำหนดได้ ก็เวลาจิตสงบแล้วแต่เรานึกได้ไง ทำไมเราถึงเห็นแสง? เพราะเรารู้ว่านั่นคือแสง เขาเรียกรำพึงในหัวใจ ถ้าจิตสงบแล้วรำพึง ถึงแสงนั้นเข้ามาหาเรา แต่เราไม่ไปดูแสงนั้น เราไม่ต้องไปดูทีวีอีกแล้ว เราไม่ต้องไปเปิดทีวีไป เรามีリモทเรากดได้

นี่ก็เหมือนกัน เรากำหนดจิตไว้ แล้วพอแสงเข้ามาเราจะตั้งแสงนั้น เราเป็นคนตั้งแสงนั้น ได้เลย จะให้แสงนั้นสว่างขึ้น จะให้แสงนั้นเข้ามาหาตัวเรา แต่ถ้าเราไม่มีสติตรงนี้ ถ้าเราตกใจเรา เห็นแสง เราว่าแสงนั้นพิเศษ เราจะออกไปหาแสงนั้น พอหาแสงนั้นไป ก็เหมือนกับว่าเราไปดูทีวีบ้านนี้ โอ๊ย ไม่สนุกเลย เข้าไปบ้านนู้นเปิดทีวีดูอะไร ก็ไปดูบ้านนู้น เอ๊ะ บ้านนู้นเขาเปิดละคร ก็ไปดูบ้านนี้ นี่วิ่งตามแสงไป วิ่งตามแสงไป แล้วเราเสีย กลับมาบ้านแม่ก็เอ็ด ทำไมไม่ทำงานบ้าน ทำไมเที่ยวไปดูคนนู้น คนนี้

นี่ก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าก็เอ็ด เอ็ดเพราะอะไร? เอ็ดเพราะว่าทำไมจิตไม่อยู่กับตัว ทำไมส่งจิตออกไปข้างนอก เห็นไหม นี่พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่ใช่ พระพุทธเจ้าบอกว่า

“โอปนยิโก ย้อนสัตว์ทั้งหลายมาดูกรรม ย้อนหัวใจของเรากลับมาดูกรรม”

ย้อนใจของเรากลับมาดูห้องของเรา เปิดห้องนี้ เปิดแล้วเห็นแสง เห็นไหม นี่ไม่ต้องตกใจ แล้วกำหนดไว้ แล้วกลับมาดูตรงนี้ กลับมาดูตรงนี้ กำหนดแสงไว้เฉยๆ กำหนดไว้ณะ นี่เป็นขั้นตอนต่อไป แล้วก็ไปเรื่อยๆ ดึงแสงนั้นกลับมา เพราะนี่ถ้าทำต่อไป แต่ถ้าอย่างนี้เรายังเรียนหนังสืออยู่ เรายังศึกษาอยู่ กำหนดจิตแล้วสบายใจ เราเห็นแสงออกมานั้นนะอืมเนาะ ไปไหนก็โล่งสบาย เห็นไหม นี่เขาว่าอืมใจ

อ้าว กลิ่นหอมได้ กลิ่นหอม กลิ่นอะไร นี่ถ้ากลิ่นหอมอะไรมานั้นนะ บางคนนั่งไปจะเสียงระนาด เสียงจริง ถ้าพูดประสาเราเทวดาอนุโมทนา เทวดาอนุโมทนานะ คนเวลาจิตสงบมันจะมีคนคุ้มกัน ถ้าคนนั้นมีบุญนะ ถ้าคนนั้นมีบาป พอจิตมันสงบคอยแต่แก้ล้างเขา เทวดาก็มีมาร มีเทพ ถ้าเราได้สิ่งที่ดีๆ อันนั้นถือว่าเราได้ตรงนั้น ไม่ต้องตกใจ มานี้ก็มีแน่

เราเคยเกิดเคยตายมาที่ชาติ เรามีญาติพี่น้อง มีโหดิกา เขาไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดเป็นอะไร เขาเห็นว่าลูกหลานเขา ว่านเครื่องเขากำลังจิตจะสงบเขาดีใจ อันนั้นยังเป็นสิ่งที่ดี มันจะเป็นเครื่องบอกใจว่าอันนี้เขาจะช่วยเหลือเรา เห็นไหม กลิ่นหอมอะไรนี้ ไม่ต้องตกใจใดๆ ทั้งสิ้น ขออย่างเดียว ความสำคัญคือไม่ตกใจ ไม่ต้องตกใจแล้วไม่ออกไป สติให้อยู่พร้อม สตินะ สติตั้งไว้แล้วก็นั่งอยู่เฉยๆ

นี่ไงที่ว่าถ้าพอจิตสงบ พอมีการศึกษาอยู่นี้พอจิตมันสงบมันมีความอืมใจ การเรียนมันจะเรียนดี เด็กคนนี้จะเด็กดี ถ้าเราอยู่ตรงนี้เราจะเป็นคนดี การศึกษาเราจะดีขึ้น สมองมันจะจำ

ง่าย อะไรมันจะดี ถ้าวันไหนเจอแสงออกมาแล้วสดชื่น รู้สึกว่ามองหน้าใครก็ยิ้มแย้มแจ่มใส เนาะ ถ้าวันไหนจิตไม่สงบ ออกมาหงุดหงิดๆ เนาะ (หัวเราะ)

สมาธิจะเป็นอย่างนั้น ถ้าวันไหนเจอแสง เจออะไร ออกมานี้ แหม ทำไมคนนั้นดีกับเรา คนนี้ดีกับเรา เห็นไหม คนทำไมดีกับเราไปหมดเลย นี่พอจิตมันสงบ มันอิม มันไม่วอกแวก มันไม่หาเรื่อง อ่านหนังสือก็ง่าย ดูหนังสือก็ดี การศึกษาก็ดี ฉะนั้น การทำสมาธิ การทำจิตสงบนี้ ไม่ใช่การเสียเวลาเปล่า กลายเป็นสิ่งที่ประเสริฐ ประเสริฐตรงไหน? ประเสริฐที่ว่าเด็กคนนั้นเราแทบไม่ต้องไปควบคุมเลย

เด็กบางคนเสียไปเพราะเราพยายามบังคับมันยังไม่ยอมทำตาม แต่ถ้าลองมีจิตขนาดนี้ มันรู้ถึงคุณงามความดีภายในใจ เหมือนกับเราอยู่ในบ้านเรา เรารู้ว่าในบ้านเรามีความสุขหรือไม่มีความสุข ถ้าเราไม่มีความสุขเราก็ต้องดิ้นรนแสวงหาออกข้างนอก

โยม : ทำไมนั่งทุกครั้งก็จะเห็นทุกครั้งเลย นั่ง ๕ นาที ๑ นาทีเขาก็เห็นทุกที

หลวงพ่ : นี่มันถึงว่า เราถึงต้องการตรงนี้ไง ถึงต้องการตรงนี้ ตรงนี้หมายถึงว่ามันนั่งแล้วยังเป็นอยู่ เราถึงได้เสริมใจ ส่วนใหญ่จะบอกว่าเคยนั่ง เคยเป็นทั้งนั้นเลย มานี้หายหมดแล้ว ไม่เคยมีเลยใจ ถึงได้เรียกมา

โยม : เมื่อกินให้อาบน้ำ ขึ้นไปนั่งสมาธิก่อน บอกว่าเดี่ยวขึ้นให้เรียก มาเจอพระอาจารย์จะได้ตอบให้ถูก

หลวงพ่ : เออ แล้วเมื่อกินเห็นอย่างไร? เมื่อกินเห็นอย่างไรว่ามา เมื่อกินๆ สว่างอย่างไร? สิอะไร?

โยม : สีเขียว

หลวงพ่ : สีเขียว สีเปลือกแมลงทับ อันนี้มันใส สีเปลือกแมลงทับ ออกสีรุ้ง นี่พูดไว้ก่อนไง แล้วมันจะเป็นอย่างนั้น สีนี้จะพัฒนาขึ้น ถ้าจิตสงบเท่าไรสีนี้ยิ่งละเอียดอ่อนขึ้นไปเรื่อยๆ เห็นไหม อันนั้นจิตสงบนะ ขนาดที่ยังไม่ถึงเข้ามานะ ถ้าถึงเข้ามานั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ดึงเข้ามาหมายถึงว่าเราไม่ต้องไปดูสี ไม่ต้องไปดูภาพสีนั้น พอสว่างขึ้นมาเนี่ยนะ สมมุติว่าเราไปมอง เราเห็นพวกนี้หมดเลย เรามองตรงนั้น แต่เราไม่เห็นสีว่าเราห่มสีอะไรอยู่ แต่เรา

รู้สึกตัว เอ้อะ โอโฮ สีในนั้น สีกระหรือจะมาสู้ขงชัยพระอรหันต์หรือ? เหมือนกัน พอจิตนี้สงบเข้ามาๆ มันจะสว่างขนลุก มันจะเห็นจิตตัวนี้ แล้วจิตตัวนี้จะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างโดยตามความเป็นจริง จิตตัวนี้จะเหมือนกับมันกลับไปจุดศูนย์กลางของความรู้อิง ความรู้ที่จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์

เออ นี่ไม่อยากจะพูดออกมา กลัวจะไปคาดหมายถึงว่าให้ค่อยๆ ไป ให้จิตนี้ เพราะถ้าดึงกลับมาถึงจุดนี้มันสว่างหมด มันจะสว่างหมด จากที่ว่าเราเที่ยวไปมองเขา ไม่ใช่อย่างนั้นเลยทีนี้ มันจะสว่างเอง แล้วมันจะออกเอง แล้วมันจะรู้อเอง นี่ที่ว่าจะไปเห็นนู่น เห็นนี้ ตัวนี้! ตัวนี้สำคัญ

โยม : ตอนแรกที่เขาั่งใหม่ๆ

หลวงพ้อ : เป็นอย่างนั้นตลอดเลยหรือ?

โยม : เขาั่งไล่จับแสง เราก็อ่าเอ๊ะทำไมนั่งโงก เราก็อไปเขย่าๆ

หลวงพ้อ : เห็นไหม นี่มันส่งออกไป

โยม : เขาบอกว่ารู้อใหม่? บอกว่า แหม มาเรียกอยู่ได้กำลังจะจับแสง

หลวงพ้อ : ไฟฉายนะ เอ็งเอาไฟฉายส่องไปในที่มืด แล้วก็เห็นปลายของแสงอยู่นู่น แล้วเรายืนอยู่ที่นี่เราจะวิ่งไปจับแสงนั้นได้ไหม? พอวิ่งไปแสงนั้นดับทันที เพราะไฟฉายเราปล่อย จ่านะ จ่านะ เพราะเราเอาไฟฉายส่องออกไป แล้วเราไปมองอยู่ที่ปลายแสงไฟนั้น แล้วปลายแสงไฟนั้นกับเรายืนระดับไหน? เราวิ่งไปแล้วไฟนี้จะเคลื่อนไหม? เคลื่อนไปเรื่อยๆ

โอ๊ย วิ่งไปนี่ ไฟไปนู่น วิ่งไปนู่น ไฟไปนู่น แต่ทันไหม? ไม่ทัน อยู่เฉยๆ อยู่เฉยๆ ทำจิตสงบ ถ้าอยู่เฉยๆ บี้มันยิ่งสว่างขึ้น ถ้าเราวิ่งจับนะมันหายไป เพราะอะไร? เพราะไฟฉายนี้มันเคลื่อน พอเคลื่อนไฟนั้นก็ต้องกระบัดหนี จริงไหม?

ทีนี้เราอยู่เฉยๆ ของเรา ตั้งใจไว้ เรามีริโมท เรากดทีวี เรามีริโมท เรากุมริโมทไว้ ทีวีนี้ต้องอยู่ที่ริโมท เรากุมจิตเราไว้เดียวแสงมา จำไว้ให้คินะ ไม่ต้องไปหาแสงนั้น อยู่ตรงนี้รักษา ริโมทไว้ ใครจะมากดช่องเราไม่ได้หรอก มันต้องไปกดที่ทีวีนู่น แต่ริโมทอยู่กับเรา โอ๊ย สบายมาก

นี่ก็เหมือนกัน จิตอยู่กับเรา สติอยู่กับเรา หัวใจอยู่กับเรา เราต้องมาอยู่ที่หัวใจนั้น แล้วเราจะสั่งหัวใจดวงนั้นได้ จำเอาไว้ตรงนี้ อย่าวิ่งไปหาแสงนั้น วิ่งไปตามแสงนั้น แล้วทำไมไม่บังคับไฟฉายตัวนี้ไว้ วิ่งไปตามแสงนั้นได้อย่างไร? ให้กลับมาตัวนี้ ให้กลับมาตัวนี้ แล้วตั้งตรงนี้ไว้ให้ดี ตั้งสติตรงนี้ไว้แล้วกลับมาตรงนี้

ต่อไปนี่ทำอย่างนี้เลย แล้วไม่ต้องไปหาแสง แล้วแสงมันจะวิ่งมาหาเรา แต่ก่อนเราวิ่งไปหาแสง แต่ถ้าเราตั้งสติของเราไว้แล้ว นี่ตั้งสติไว้พร้อมเลย จอมแหง เราจับที่จอมแหได้ เราลากเข้ามา แหมันต้องมารวมที่จอมแหทั้งหมด อยู่ที่มือเรา เราจับจอมแหได้ หัวใจที่ตัวจิตออกไปรู้มันอยู่ที่เรา นี่เราวิ่งออกไปเอง เราไม่เข้าใจ เราไม่ดึงกลับมา

สงสัยไหม? ถ้าสงสัยถาม กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ อยู่เฉยๆ นี่แหละ แล้วไปเทียบดูใหม่วาสีมันจะเป็นอย่างไร? แล้วแสงจะเป็นอย่างไร? อย่าออกไปดู ทำเหมือนกับไม่สน เหมือนกับคนเขามองเรา ไม่สน ไม่สนเลย เพราะไอ้นั้นมันคนอื่นมาจ้อง แต่อันนี้มันเป็นเรื่องของใจ ไม่สน ไม่สนใจใดๆ ทั้งสิ้น ตั้งสติเอาไว้เฉยๆ มันเป็นไปเอง มันจะเป็นไปเอง

มีอยู่ที่หนึ่ง พอเราเข้าไปดูใหม่ๆ เขาเอาเด็กเข้าไปที่นั่น เด็กเล็กกว่านี้อีก เด็กผู้ชายแล้วมันกำหนดจิตได้ไง พอเขานั่งอย่างนี้เลยนะ แล้วกำหนดออกไปดู นี่คนอย่างนี้

“เห็นพระไหม?”

“เห็น”

“พระทำอะไรกันอยู่?”

เขาบอกว่าพระทำอย่างนั้นๆ อยู่ นี่เป็นพยานกันไง พอเขาเป็นสมาธิแล้วเขาก็ไป จากภูตอกเข้าไปดู ไปที่ภูแล้วไปถามนะ พระทำอย่างนั้นหมดเลย นี่เด็กจิตมันบริสุทธิ์มันทำงานง่าย พอผู้ใหญ่มันทำอะไรมันทำยากไง นี่เห็น อันนี้เห็น อันนี้อย่างที่เรารู้ตอนนี้ พยายามดึงกลับเข้ามา ดึงกลับเข้ามา เพื่อจะไม่ให้มีอะไรคลาดเคลื่อนออกไป ถ้าออกไปข้างนอกแล้วมันไม่ถึงกับเสียหายหรอก แต่มันจะเสื่อมหมด ต่อไปบารมีที่สร้างมาจะเกลี้ยงเลย เพราะนี่สร้างมาไง

นี่ถ้าพูดถึงทำไปเรื่อยๆ ทำไปประสาธนะมันก็อย่างนี้แหละ แล้วก็หมดไปเรื่อยๆ หมดไปเรื่อยๆ เหมือนกับตอนนี้เกิดมา เขาให้เงินมาล้านหนึ่ง อีลู่ขุยแฉกๆ เงินล้านนั้นก็หมด

พอหมดไปแล้ว ให้อะไรเงินล้านนั้นหมดไปไม่รู้เรื่องด้วยนะ เพราะอะไร? เพราะเป็นนามธรรม เป็นบุญบารมี ไม่ใช่เงินสดๆ เงินสดล้านหนึ่งหมดไปก็ยังสามารถหาใหม่ได้ใช่ไหม? ให้อะไรบุญบารมีนี้มันขึ้นอยู่กับใจ หมดไปแล้วก็ไม่ว่าหมดไปแล้ว มาทุกข์ยากอยู่ต่อไป

แต่ถ้าทำอย่างนี้ เงินล้านหนึ่ง เราเกิดมาให้เงินมาล้านหนึ่ง แล้วเราก็กักเงินล้านนั้นไว้ อยู่ มันจะเพิ่มเป็นล้าน ๒ ล้าน ๓ ล้าน ๕ เป็น ๒ ล้าน ๓ ล้าน นี้เพิ่มบารมีของเราขึ้นไป เห็นไหม นี่ถึงว่าตรงนี้เราไม่ส่งออกไป ถ้าไม่มีครูไม่มีอาจารย์มันก็ทำสักแต่ทำ แล้วก็ปล่อยให้บุญหมดไป นี่ทำไมคนนั้นนั่งแล้วเป็นอย่างนั้น คนอื่นไม่เห็นเป็น นี่มันอยู่ที่ว่าของเก่าเขา นี่ใจอย่างไรมันมานะ อันนั้นยังใช้ได้เลย

โยม : อ้อ นี่เท่ากับบุญในอดีตชาติเขาทำไว้ใช่ไหมคะ

หลวงพ่ : แน่นอน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมดีหรือกรรมชั่วจำแนกสัตว์ ทุกดวงใจ ไม่เคยมีดวงใจดวงไหนเลยไม่เคยทำความดีและความชั่ว ไม่เคยมี แต่ถึงจุดที่เกิดมาแล้วความดีพาเกิดใจ ความดีมันพาเกิด

ดูอย่างพระพุทธเจ้าสิ พระพุทธเจ้ายังเคยนะ ก่อนที่จะปรารถนาพุทธภูมิก็เคยอยู่ข้างล่างมาก่อน เคยตกนรกมาก่อนเหมือนกัน ทุกดวงใจเลย นี่จะบอกว่าคนนี้มีบารมี คนนั้นไม่มีบารมีไม่ได้ไม่ได้ เพียงแต่ว่าขณะเกิดใจ ขณะเกิด ทำไมช่วงเกิด

นี่ทำไมครูบาอาจารย์เราสังเกตได้ไหม อาจารย์มหาบัว หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ทุกองค์เลย ทำไมไปเกิดในภาคอีสาน แล้วไปเกิดอยู่เป็นลูกชานา เพราะอะไร? เพราะเกิดในประเทศอันสมควรไง พอเกิดในเมืองเขาก็ส่งเรียนปริญญาโท ปริญญาเอก ก็เป็นดอกเตอร์ เป็นผู้บริหาร ใจ ก็บวชไม่ได้ ไปเกิดชายทุ่งชายป่านู่นนะ ไปเกิดที่พ่อแม่ศรัทธาในศาสนา เกิดมาก็บวชตั้งแต่เณร เห็นไหม

นี่เราไปดูว่าการเกิด แล้วเกิดในกองสมบัติมากๆ อันนั้นมิวาสนา แต่ไม่ได้บอกว่าไปเกิดในประเทศอันสมควร เกิดในพ่อแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิ อยู่ในหลักของศาสนา เกิดมาก็พาลูกเข้าวัด นี่ปู่พื้นฐานไว้แล้ว ลูกไปเห็นพระก็อยากศึกษา นี่บุญบารมี ไปเกิดในประเทศอันสมควรที่จะได้มาประพฤติปฏิบัติ พรหมจรรย์ใจ จะได้ไปหาโมกขธรรมไป

ทีนี้ไม่ใช่ว่าเกิดมาบารมีจะไปอยู่ที่ตรงนั้น ไม่ใช่ บารมีอยู่ตรงนี้ ทีนี้เกิดมาแล้วมันมีมันถึงทำได้ไง เราถึงว่าเกิดมาแล้วใช้ต่อไป ถึงอยากเห็น อยากฟัง อย่างที่ว่ามันยังติดอยู่ ส่วนใหญ่มาถึงก็หมดแล้ว ใช้ไปเกลี้ยงเลย เมื่อก่อนเคยเป็น เมื่อก่อนเคยเป็น เกือบทั้งนั้น ไม่มีปัจจุบันนี้เป็นเลย ถ้าปัจจุบันนี้เป็น นี่ถึงบอกว่าสำคัญมาก

ครูบาอาจารย์นะเข้าไปหาหลวงปู่มั่น พอฟังเทศน์หลวงปู่มั่นเสร็จปั๊บ ออกไปแล้วก็ไปสึกเยอะแยะเลย ไม่มีพระที่ไม่เคยเจอหลวงปู่มั่นนะ เจอเป็นหมื่นๆ องค์ หลวงปู่มั่นสอนพระตั้งแต่หนุ่มจนอายุ ๘๐ พระเท่าไร? แล้วพระที่เป็น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว หลวงปู่พรหม นี่มีกึ่งคัมภีร์มา แล้วยิ่งมาสมัยปัจจุบันนี้ เห็นไหม อย่างเช่นอาจารย์มหาบัว นี่ฝึกพระมาเท่าไร? นี่เข้าไปเจอ เข้าไปเจอแล้วยังแบบว่ามันไม่พอดีกันไง จังหวะและโอกาส แจ็คพ็อตมันไม่ถึง ถ้าจิตมันพอดีนะ...

ก่อนจะเข้าไปบ้านตาคนี้พร้อมนะ อยู่ในป่ามาพร้อมเลย พอเข้าไปนี่ความรู้สึกนะ ความรู้สึกเหมือนอาจารย์มหาบัวเอาเท้ายันหลังเราไว้แบบนี้เลย ความรู้สึกเป็นอย่างนั้นจริงๆ เหมือนท่านเอาเท้ายันหลังเราไว้เลยนะ เฮ้ เอาเข้าไป เอาเข้าไปเลยนะ นี่ก็ทั้งวันทั้งคืน ทั้งวันทั้งคืน พูดประสาเราว่ามันพอดีใจ มันพอดีเนี่ย

โยม : อ้อ คนหนึ่งส่ง คนหนึ่งรับค่ะ

หลวงพ่ : ต้องพอดี เครื่องส่ง เครื่องรับพอดี มันพอดีเพราะอะไร? เพราะว่าอยู่ข้างนอกนะ อยู่ข้างนอกยังไม่ได้เข้าไปหาอาจารย์มหาบัว ก็แบบว่า โอ้ย เราจะไม่มีครูไม่มีอาจารย์นะ เราปฏิบัติยากนะ เอ็งต้องหาเรื่องให้ได้นะ เอ็งต้องหาให้ได้ นี่ภาวนาจนจิตมันดี พอจิตมันดี

มีพระมาแล้วให้ฟัง พระมาบอกเวลาเข้าไปท่านพูดเลย มีพระสำคัญเข้ามาองค์หนึ่ง แต่พระเก่าๆนี่แหละ ที่.....มาแล้วให้ฟังเอง แล้วพอภาวนา นี่ไปภาวนาไป ภาวนา มันก็ขึ้นที่นี้ไง แต่ก่อนแต่ไรห้วงนักร่วงหนว่าตัวเองจะพลาดจะพลั้ง จะภาวนาไม่ได้ จะไม่มีคนสอน เตียวนี้อาจารย์มหาบัวอยู่บนภูนี้ มีปัญหาอะไรว่ามา ค้นหาเข้ามาสิ โอ้ย มันก็ภาวนาใหญ่เลยนะ

เราไม่เจอครูไม่เจออาจารย์เราก็ห้วงเราจะหลง เราจะพลาด เราจะเสียหาย แล้วครูบาอาจารย์นั่งอยู่เนี่ย เอาเข้ามาสิ ปัญหาที่มึงกลัวที่อยากจะเคลียร์ ทำไมไม่เอาขึ้นมาถาม ทำไมไม่ซัก

ออกมาปัญหานี้ มันก็แรงความเพียรใหญ่เลย เห็นไหม นี่มันพอดี คำว่าพอดีหมายถึงว่าคนที่รับจิต มันพอดีกับตรงนั้นไง อย่างที่ว่าครูบาอาจารย์เข้าไปเจอหลวงปู่มันมากมายเลย แล้วทำไมไม่ได้? พอเข้าไปปั๊บก็ว่าเคยเป็น เคยเป็น ตอนนี้นั้นมันไม่เป็น มันหมดแล้ว เครื่องส่งมันเสีย

โยม : อันนี้มันต้องแบบว่า ต้องให้เขานั่งทุกคืนติดต่อกัน

หลวงปู่ : คอว อันนี้เราถึงบอกว่าอยู่ที่การศึกษา เรายังศึกษาอยู่ที่ศึกษาไป แล้วก็นั่งไป แล้วถ้าเป็นอะไรไปแล้วไม่ต้องไปหาใคร วิ่งมานี่ โทศัพท์มาอย่างที่ว่า โทศัพท์มานะ โทศัพท์มาถ้ามันรีบใจ โทศัพท์มานี่เขาจะมาบอกเรา แล้วเราจะแก้ไข

ที่นี้โทศัพท์นี่มันไม่ได้คุย มันแบบว่า เขาเรียกว่ารักษาทางไกลใจ คนใช้บอกว่าปวดหัว นั่นก็ปวดหัวกันมานะ ไม่รู้หรือว่าปวดหัวแล้วแขนห้อยร่องแรงๆ อยู่ เพราะมองไม่เห็น เห็นไหม ปวดหัวแล้วมันต้องแขนด้วย แขนก็เจ็บด้วยนะ แต่ถ้าเราไปเห็นภาพนะ หมอไปเห็น อ้อ นี่ปวดหัวนะ แต่แขนห้อยร่องแรงๆ อยู่ก็รักษาไปด้วย ที่นี้ถ้าโทศัพท์มา มันจะเสียตรงนี้ อย่างที่ว่ามันไม่ละเอียด ไม่เห็นภาพใจ แต่ถ้ามันจำเป็นโทศัพท์มา

โยม : ที่นี้ก็อาศัยว่า...พาเด็กมาคุยกัน

หลวงปู่ : เออ ให้มาคุย นี่ถ้าอย่างนี้แล้วทำให้ได้ ค่อยๆ ทำไป ทำไปๆ เรียนๆ ไป ทางโลกก็ทำไป ไอ้เรียนนี่มันเป็นของปลีกย่อยไง เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะว่าเรามองไปลิ ต้นเสานี้ต้นหนึ่ง แต่เราเห็นภาพอีกเต็มไปหมดเลย การเรียนนี่เหมือนต้นเสาดิ้นเดียว เพราะอะไร? เพราะจิตนี่เป็นผู้รับ จิตนี้เรียนแล้วมันจับอยู่ที่จิต สัญญาใจ หนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง สองบวกสองเป็นสี่ นี่ท่อง เห็นไหม สัญญาจับๆ

ที่นี้พอภาวนานี้มันไม่เกี่ยวกับศึกษา ไม่เกี่ยวกับอะไรเลย สบายมาก ภาวนานิดเดียวก็พอจริงไหม? นั่งกลางคืนนี้ไม่ไปทำให้เวลาการศึกษาเสียหายเลยนะ เห็นไหม นั่งไปเรื่อยๆ อย่างนี้แล้วไอ้ที่เรียนก็เรียนไป ทำงานก็ทำไป พูดถึงว่า โอ้ กลับไปต้องภาวนาเลยหรือ? ต้องให้ภาวนาทุกคืนหรือ? ทุกอย่างไม่ต้องทำเลย นั่งภาวนาอย่างเดียว

ไม่ได้ เพราะมันต้องโตขึ้นไป มันต้องมีอาชีพ แต่ถ้ามันภาวนาได้เร็ว แล้วมันเป็นเองไง มันจะปล่อยเอง อะไรควรไม่ควร ถึงเวลาแล้วจะรู้เลยว่า อ้อ อันนี้เป็นของโลกๆ อันนี้ไม่เอา ฉันจะเอาอย่างนี้ ฉันจะเอาอย่างนี้ มันจะเลือกเองทั้งหมด อาหารมันต้องเลือกเอง ฉันจะเอาอันไหน

นี่ก็เหมือนกัน เราถึงให้เป็นอย่างนั้น ให้เป็นไปเองโดยธรรมชาติ ให้เป็นไปเองอะไรที่
สนใจ เอาแก่นี่ก่อนนะ เอาแก่นี่ก่อน เดี่ยวเอาไว้คุยกันใหม่